

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ιωάν. 12, 1-18)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στό Νέο Γοργόμυλο, τήν 1/5/1983)

1. Αν ξέραμε τη δύναμη του Θεού...

Το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην εκκλησία, είναι το πιο σπουδαίο, από ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς. Ο εκκλησιασμός είναι πιο πολύτιμος από όλα τα κέρδη που μπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος. Είναι χίλιες φορές προτιμότερο να πας την Κυριακή το πρωί στη θεία Λειτουργία, από το να αποκτήσεις πολλές χρυσές λίρες. Λέγει ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «Ο κόπος της Κυριακής δεν είναι ευλογημένος». Δηλαδή η προσπάθεια που κάνει ο άνθρωπος ξεχνώντας τον Θεό και αντίθετα προς το θέλημα του Θεού να αποκτήσει επίγεια πράγματα, είναι μία κατάρρα που μπαίνει μέσα στο σπίτι και το διαλύει. Γι' αυτό είναι μεγάλος φωτισμός, μεγάλη πηγή κάθε δωρεάς του Θεού το να πηγαίνει ο άνθρωπος την Κυριακή στην Εκκλησία.

Μας μίλησε το Ευαγγέλιο για ένα άνθρωπο άρρωστο, που η κατάσταση του πήγαινε συνεχώς στο χειρότερο και τελικά πέθανε. Και πήγαν όλοι οι κάτοικοι του χωριού του και τον κήδεψαν. Στον τόπο εκείνο, στη Βηθανία, υπήρχε η συνήθεια κάθε μέρα οι κάτοικοι μαζί με τους συγγενείς να πηγαίνουν και να ανοίγουν τον τάφο. Δεν τον έφτιαχναν όπως τον φτιάχνουμε εμείς και τον σκεπάζουμε με χώμα. Αλλά έβαζαν από πάνω μια πλάκα, πήγαιναν και τον άνοιγαν κάθε ημέρα και εστέκοντο και μοιρολογούσαν τον νεκρό. Φυσικά, τι γινόταν;

Την πρώτη ημέρα πήγαινε το πράγμα καλά και ανεκτά. Την δεύτερη ημέρα άρχιζε και βρωμούσε, οπότε τον άλειψαν με διάφορα αρώματα, έχυναν πάνω του διάφορα αρώματα για να αντέχουν να παραμείνουν κοντά στον πεθαμένο λίγη ώρα, να τον λιβανίσουν, να τον μοιρολογήσουν, να ευχηθούν να του συγχωρήσει ο Θεός τις αμαρτίες του και να τον κατατάξει μετά των δικαίων. Την τρίτη ημέρα η βρώμα γινόταν πιο μεγάλη. Την τετάρτη μέρα ακόμη πιο μεγάλη. Και μετά; Αν ήταν χειμώνας, μπορούσαν να πάνε και την πέμπτη μέρα. Διαφορετικά τον έκλειναν και από εκεί και πέρα τελείωναν οι επισκέψεις.

Γιατί; Γιατί βρωμούσε ανυπόφορα.

Έτσι συνέβη και με τον Λάζαρο. Αλλά ήλθε ο Χριστός και πήγε στη Βηθανία.

Τον βρίσκει η Μαρία και Του λέγει:

-Κύριε, αν ήσουν εδώ δεν θα πέθαινε ο αδελφός μου, γιατί Εσύ με την δύναμη Σου θα τον έκανες καλά.

Της απαντάει ο Χριστός:

-Αν ήξερες τη δύναμη του Θεού, δεν θα το έλεγες αυτό. Εγώ είμαι η Ανάσταση και η Ζωή. Αν το πιστεύεις αυτό, θα δεις την δόξα του Θεού, θα δεις τα έργα του Θεού, θα δεις τη μεγάλη δύναμη του Θεού.

Απάντησε η Μαρία:

-Εγώ πιστεύω ότι είσαι ο Υιός του Θεού και όλα είναι για Σένα δυνατά.

Λέει ο Χριστός:

-Πού τον έχετε βάλλει;

Απάντησε η Μαρία:

-Τι τον θέλεις, Κύριε; Βρωμάει πια! Το μνήμα το σφραγίσαμε.

Τότε ο Χριστός δακρύζοντας κατευθύνθηκε προς το μνήμα του Λαζάρου. Δάκρυσε για να μας δείξει πόσο αγαπάει τους ανθρώπους και πόσο είναι ευλογημένο και επιτρεπτό για τον κάθε άνθρωπο, να έχει ένα πρόσωπο ιδιαίτερα αγαπητό. Να αγαπάει, ας πούμε, περισσότερο από τους άλλους την γυναίκα του, τα παιδιά του, τους φίλους του. Αλλά και πόσο έχει υποχρέωση ο κάθε άνθρωπος, ενώ συμπαθεί ιδιαίτερα κάποιους, να αγαπάει παράλληλα και όλους τους άλλους και να μην εχθρεύεται κανένα απολύτως.

2. Ακούμε τη φωνή του Θεού;

Πηγαίνει λοιπόν ο Χριστός στο μνήμα και λέγει:

-Ανοίχτε τον τάφο.

-Όχι, Κύριε, λέει η Μάρθα. Έχει βρωμίσει. Τέσσερες μέρες συμπληρώθηκαν από όταν πέθανε.

Αλλά, στη εντολή του Χριστού, άνοιξαν τον τάφο, και ο Κύριος φώναξε

«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω». Και ο Λάζαρος βγήκε.

Εκείνη την εποχή τους νεκρούς δεν τους έβαζαν όπως τους βάζουμε εμείς μέσα σε μια κάσα, αλλά τους φάσκωναν σφιχτά όπως φάσκωναν τα μωρά.

Όμως όταν άκουσε ο Λάζαρος την φωνή του Χριστού «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω» σ' αυτή την κατάσταση, τέσσερις μέρες πεθαμένος και δεμένος, σηκώθηκε, περπάτησε και βγήκε ἔξω.

Ακούοντας σήμερα το θαύμα αυτό, λέμε, «άραγε έγινε;». Για φανταστείτε όμως, εκείνους τους ανθρώπους που το είδαν ολοζώντανο μπροστά τους. Εκείνους που είχαν παρακολουθήσει τον Λάζαρο άρρωστο, εκείνους που τον φάσκωσαν, εκείνους που τον έθαψαν. Εκείνους που πήγαιναν κάθε ημέρα, μαζί με την Μαρία και την Μάρθα και τον μοιρολογούσαν και ένοιωθαν την δυσωδία του νεκρού. Φανταστείτε τι έκπληξη που αισθάνθηκαν! Και πόσο κατάλαβαν ότι ο Χριστός έχει δύναμη τεράστια! Πόση δύναμη; Τόση που κανείς δεν μπορεί να την φανταστεί.

Μέχρι πού φτάνουν οι δυνατοί του κόσμου τούτου; Μέχρι πού; Να σκοτώσουν μπορούν. Να ζωοποιήσουν πεθαμένο, μπορούν; Όχι!

Από αυτό φαίνεται, ότι ο Χριστός δεν είναι ένας άνθρωπος με κάποια γνώση, κάποια σοφία, κάποια ικανότητα, αλλά τι είναι; Ο Βασιλεύς και Κύριος και Ζωοδότης του Σύμπαντος. Ο Θεός. Γι' αυτό σείσθηκε ολόκληρη η περιοχή. Όλοι πίστεψαν στον Χριστό.

Ερώτημα: Όλοι πίστεψαν;

Όχι! Οι φαρισαίοι δεν πίστεψαν.

Γιατί; Δεν το είδαν αυτοί το θαύμα; Δεν το άκουσαν; Μπορούσαν να το αμφισβητήσουν; Όχι!

Αλλά τι έγινε; Αυτοί σκέφτηκαν: Αλλοίμονο μας, αν ο Χριστός εξακολουθήσει και κάνει άλλα δυό-τρία τέτοια θαύματα. Πάει χαθήκαμε.

Προτίμησαν τη γνώμη τους και το επίγειο συμφέρον τους. Και για να μην θυσιάσουν την γνώμη τους, αγνόησαν και περιφρόνησαν την αλήθεια.

Υπάρχουν σήμερα άνθρωποι που θυσιάζουν και περιφρονούν την αλήθεια για μια προκατάληψή τους; Υπάρχουν και μάλιστα πολλοί. Αυτοί αγαπούν το σκοτάδι και το ψέμα. Μισούν το φως. Είναι όμοιοι με τους φαρισαίους εκείνης της εποχής.

Ο Χριστός, έδωσε τότε στους φαρισαίους φως με την Ανάσταση του Λαζάρου.

Εξακολουθεί να δίνει και σήμερα πλούσιο φως, σε όλους τους ανθρώπους με τα μεγάλα θαύματα που κάνουν οι ιερείς με την ευλογία τους και οι Άγιοι με τα θαύματα τους.

Αλλά αφού δούμε το φώς, τι χρειάζεται από εκεί και πέρα;

Χρειάζεται συνέπεια! Διαπίστωση, ότι ο Χριστός είναι υπεράνω πάντων. Και μου έδωσε εντολές, φως, για την σωτηρία μου. Πώς τις ακολουθώ; Τι κάνω για την σωτηρία μου; Εάν δεν κάνω εκείνο που πρέπει, τι απολογία θα δώσω πρώτα στον εαυτό μου, και μετά στον Χριστό την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας;

3. Να κάνουμε στερεά την πίστη μας

Την άλλη μέρα ο Λάζαρος και οι αδελφές του, έκαναν προς τιμή του Χριστού τραπέζι. Και εκεί η Μαρία έκανε μια ευγενική χειρονομία για να δείξει την ευγνωμοσύνη της στο Χριστό. Σήμερα, όταν έχουμε ένα σπουδαίο καλεσμένο, του λέμε: «Για την τιμή που μας έκανες και ήρθες στο σπίτι μας δέξου και αυτό το δώρο μας».

Η Μαρία σκέφτηκε: Τι δώρο να κάνω στο Χριστό, γι' αυτή την μεγάλη ευεργεσία Του; Τι έχει ανάγκη ο Χριστός; Και βρήκε ότι δεν έχει ανάγκη τίποτα. Αγόρασε λοιπόν ένα μπουκάλι με πολύτιμο μύρο, το έσπασε και το έριξε όλο στα πόδια Του. Το έσπασε για να Του πει: Σε μένα δεν χρειάζεται να μείνει ούτε μια σταγόνα, όλο για Σένα. Και μετά έπεσε κάτω και σκούπισε τα πόδια Του με τα μαλλιά της. Για να Του πει: «Χριστέ μου, Σε ευχαριστώ για την ευεργεσία που έκαμες στο σπίτι μας, στον αδελφό μας».

Εμείς, αδελφοί, τι κάνουμε για να ευχαριστήσουμε τον Χριστό, για τις μεγάλες ευεργεσίες Του που είναι η πίστη, ο φωτισμός, η ελπίδα αναστάσεως και ζωής αιωνίου; Τι μας ζητάει ο Χριστός για όλα αυτά; Να προσέχουμε τα έργα μας. Αυτό είναι κακό για μας; Ή μήπως είναι η μεγαλύτερη ωφέλεια; Έχετε παρακολουθήσει τα σπίτια, που είναι θεμελιωμένα πάνω σε ενάρετη ζωή και πολιτεία του πατέρα και της μητέρας, πώς λάμπουν; Και έχετε δει τα σπίτια που ο πατέρας και η μητέρα κοιτάζουν το γλέντι τους και την διασκέδασή τους σε τι διάλυση βρίσκονται;

Ακόμα μας ζητά ο Χριστός να εξομολογηθούμε Γιατί; Για να συγχωρηθούν οι αμαρτίες μας.

Τι άλλο; Να κοινωνήσουμε. Γιατί; Για να πάρουμε ζωή και αφθαρσία.

Μετά από αυτό, ο Χριστός πήγε στην Ιερουσαλήμ. Εκεί Τον υπεδέχτηκαν οι άνθρωποι, που ήξεραν ότι ανέστησε τον Λάζαρο, με «τα βαΐα των φοινίκων» φωνάζοντας το «ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Αλλά μετά από τρεις ημέρες τι έκαναν; Πείστηκαν στα λόγια των γραμματέων και των φαρισαίων και φώναζαν: «Άρον άρον, σταύρωσον αυτόν».

Τι μας λέει αυτό το γεγονός; Φροντίστε την πίστη σας να την κάνετε στερεά. Μην είσαστε φύλλα, που τα σαλεύουν οι άνεμοι και τα σπρώχνουν όπου θέλουν. Μην γίνεστε θύματα προπαγανδών. Μελετείστε, νικήστε τα πάθη σας, βάλλετε σε τάξη έργα και σκέψεις. Γιατί; Γιατί κάθε άνθρωπος που την μια φορά φωνάζει «Ωσαννά τω Υιώ Δαυΐδ» και την άλλη βρίζει και αρνείται τον Χριστό, κινδυνεύει να φτάσει στην αιώνια καταδίκη.

Γι' αυτό, τώρα που βρισκόμαστε ενώπιον της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος, ας προσπαθήσουμε με την μετάνοια, με την διόρθωση, με τον πνευματικό μας αγώνα, να ταυτιστούμε με τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Να ιδούμε τα μεγαλεία και τα έργα Του. Να Τον αγαπήσουμε με όλη μας την ψυχή, να Του αφοσιωθούμε, να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε γνώση του θελήματος Του, να δούμε τα θαύματα Του, για να Τον ακολουθήσουμε μια για πάντα στην ζωή μας και να μας οδηγήσει εις την ζωή και την αφθαρσία. Αμήν.-